

„Bizony, bizony mondom nektek: nem Mózes adott kenyeret az égből, hanem Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből és életet ad a világnak.”

A Jézust követő tömeg ismét megéhezett és csodajeleket követel, hitük igazolásául.

Mózes mannájára hivatkoznak, ami a túlélésüket szolgálta, pedig azt is az Atya adta fölülről.

Jézus figyelmezteti őket, hogy az igazi mennyei kenyeret keressék, ami életet ad.

Próbálja megértetni velük, hogy Ő az igazi kenyér, akire szükségük van. Isten küldte az égből, hogy életet adjon a világnak.

Miért nem értették meg Őt?

A materiálisan gondolkodó ember akkor is és ma is csak a testi szükségletei szerint képes szemlélni a cselekvéseket. Ez a lelki vakság a szellemi vaksággal párosul.

A testi éhezésnél kínzóbb a lelki éhezés, amit a jóllakással nem lehet pótolni.

A jóléti társadalom embere is sokszor nincs tudatában ennek a folyamatnak és látványosan a testét eteti ahelyett, hogy a lelki ürességét töltené fel.

A szellemi és lelki alultápláltság okozója a hitetlenség.

Jézus megadja a választ az ember kiúttalanságára.

Őt kell elfogadnunk, Ő a táplálékunk, orvosunk, életünk helyreigazítója.

Ki más ismerné jobban az ember szükségleteit, mint az, aki megalkotta?

„Az Atya, aki teremtett bennünket nélkülünk, nem tud üdvözíteni bennünket nélkülünk.”

Micsoda nagy felelősséget kaptunk a szabad akarattal.

Jó lenne nem visszaélni vele!

Miért tartom haladóbb gondolkodásnak Jézus szavai megkérdőjelezését, mint elfogadását?

Életem során sikerült-e már átélnem a Vele való találkozás boldogító örömét?

Ha igen, akkor miért nem garancia számomra Jézus szava?

Kétkedő hittel vajon tudnám-e vállalni az üldöztetést, ha eljön az ideje?

Tápláló szent kenyér-e számomra az áldozás?

Széplakiné Finta Erzsébet, Pécel